

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/84/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1611204690
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1611204690.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Ľuboša Sádovského v právnej veci žalobcu: D.A.PRESS, spol. s r.o., IČO: 34 115 595, Cesta Mládeže 2025, Malacky, zastúpený advokátkou: JUDr. Ľubica Sopková, Pribinova ul. č. 3, Malacky, proti žalovaným: X/ V. U., D.. XX. XX. XXXX, N. S.Á. X.. Č.. XXXX/XX, O., X/ W. O., D.. XX. XX. XXXX, N. R. Č.. XXX, R. V.: M.. Ľ. U., R. X.. Č.. X, O., X/ M. D., D.. XX. XX. XXXX, N. G. X.. Č.. XX, N., V. na W.: G. Č.. X, X/ N. C.Á., D.. XX. XX. XXXX, N. M. Č.. XXX, o zaplatenie istiny 7. 664, 82 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej 2/ proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 11. decembra 2017, č. k. 4C/15/2012- 436, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým uložil žalovanej 2/ p o v i n n o s ť zaplatiť žalobcovi istinu 597, 94 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 597, 94 eur od 11. 12. 2009 do zaplatenia, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi p r i z n á v a n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 562, 06 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 562, 06 eur od 11. 12. 2009 do zaplatenia, žalovanej 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 597, 94 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 597, 94 eur od 11. 12. 2009 do zaplatenia, žalovanej 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 542, 98 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 542, 98 eur od 11. 12. 2009 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalovanej 1/ priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 40, 72 %, žalovanej 2/ voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 40, 72 %, a žalovanej 3/ voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 40, 70 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. 182 ods. 1, 2, 3, 4, § 183 ods. 1, § 184 ods. 3, 4. § 189 ods. 2, 3, 4 Zákonníka práce, § 563 Občianskeho zákonníka a vecne čiastočnou dôvodnosťou podanej žaloby voči žalovanej 1/, 2/ a 3/, voči ktorým si žalobca nárok na náhradu škody na zverených hodnotách, ktoré boli ako zamestnanci povinné vyúčtovať z titulu spoločnej hmotnej zodpovednosti ako vyplýva z výpočtu schodku uplatnil v podiele na škode 24, 74 % u žalovanej 1/, 26, 32 % u žalovanej 2/, 23, 89 % u žalovanej 3/ a 25, 05 % u pôvodne žalovanej 4/, ktorá sa na náhrade škody v priebehu konania so žalobcom mimosúdne dohodla. Uviedol, že predpokladmi vzniku subjektívnej zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách je platné uzavretie dohody o hmotnej zodpovednosti, existencia schodku na zverených hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať a nevyúčtovanie hodnôt zverených mu zamestnávateľom s tým, že predpokladom zodpovednosti je,

že došlo ku škode vo forme schodku, t. j. na hodnotách (veciach) určených na obeh alebo obrat, ktoré zamestnanec prevzal, pričom uvedené predpoklady zodpovednosti preukazuje zamestnávateľ, keď zodpovednosť zamestnanca za schodok je subjektívnou zodpovednosťou, teda predpokladom jej vzniku je existencia zavinenia žalovaných. Uviedol, že na rozdiel od všeobecnej zodpovednosti zamestnanca, v prípade hmotnej zodpovednosti ide o zodpovednosť s prezumpciou viny, to znamená, že zavinenie žalovaných sa zo zákona prezumuje, predpokladá, pokiaľ sa nepreukáže opak, pričom dôkazné bremeno ohľadne neexistencie zavinenia znáša zamestnanec, ktorý sa v prípade unesenia bremena zbaví celkom alebo sčasti zodpovednosti za škodu. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že medzi účastníkmi vznikol pracovný pomer založený písomnou pracovnou zmluvou, a to dňa 20. 06. 2009 (dňom nástupu do práce) u žalovanej 1/, dňa 27. 05. 2009 u žalovanej 2/ a dňa 11. 05. 2009 u žalovanej 3/, pričom so vznikom pracovného pomeru účastníci uzavreli písomnú dohodu o spoločnej hmotnej zodpovednosti, ktorou žalovaná 1/, žalovaná 2/ aj žalovaná 3/ (a tiež pôvodne žalovaná 4/) prevzali hmotnú zodpovednosť za prevzaté hodnoty - ceniny, tovar a zásoby, ako aj za všetky iné hodnoty, ktoré im v čase trvania pracovného pomeru budú zverené na vyúčtovanie s tým, že ich hmotnú zodpovednosť posúdil ako spoločnú hmotnú zodpovednosť, keď zamestnanci zodpovedajú za zistený schodok spoločne, ako to vyplýva aj z bodu 1. Dohody o hmotnej zodpovednosti. Uviedol, že pri stanovení okruhu hmotne zodpovedných zamestnancov na určenie podielu náhrady jednotlivých zamestnancov zodpovedajúcich za schodok v inventúrou zistenej výške 7. 664, 82 eur vychádzal z pracovných zmlúv a dohôd o hmotnej zodpovednosti, ako aj z výsluchov svedkov a výpočtu podielu na schodku, z ktorých ustálil záver, ktorý nebol právne relevantne spochybnený, že na pracovisku v rozhodnom období pracovali štyria hmotne zodpovední zamestnanci, žalovaná 1/, žalovaná 2/, žalovaná 3/ a pôvodne žalovaná 4/ ako predavačky. K procesnej obrane žalovanej 2/, že na pracovisku pracovala v rozhodnom období pre vznik schodku aj V. C. V. ko vedúca predajne S. G. S. O.Á. uviedol, že nebola v konaní ničím preukázaná, keď žalovaná 2/ o tomto skutkovom tvrdení nepredložila žiadny dôkaz s tým, že z výsluchu svedkov (G., Š.), výsluchu samotnej V. C., ako aj konateľa žalobcu O. C. vyplynulo, že menovaná vykonávala pre žalobcu prácu inventúrnicky pre všetky prevádzky D.A. Press, okrem veľkoskladu, pričom nevykonávala závislú prácu v mieste výkonu práce v predajni žalobcu v G. S. O., pričom do predajne len dochádzala na priebežné kontroly dodávok tovaru, ani samotné žalované netvrdili, že by im V. C. pri výkone práce zadávala pokyny a pracovné úlohy. Uviedol, že rovnako nemal za preukázané, že by k zvereným hodnotám mali prístup v rozhodnom období pre vznik schodku brigádničky G. V. U., ktoré nastúpili do práce 16. 11. 2009, pričom sama skutočnosť, že sa zúčastnili inventúry (v rámci zaúčtania) nespôsobuje zánik zodpovednosti žalovaných za vzniknutý schodok (i v prípade, že by z dokazovania nevyplývalo, že G. V. U. mali prístup k zvereným hodnotám v rozhodnom období, takáto skutočnosť by mohla zakladať pre žalované dôvod pre odstúpenie od dohody o hmotnej zodpovednosti s poukazom na § 183 ods. 1 Zákonníka práce, nie zánik zodpovednosti za schodok v prípade, že od dohody neodstúpili) s tým, že ani tvrdenie žalovanej 2/, že v čase zastupovania zamestnankyň počas práceneschopnosti mala možnosť narábať s hotovosťou C. ako inventúrnica nebolo ničím preukázané, naopak z dokazovania vyplývalo, že zamestnankyne sa zastupovali sami navzájom. Nestotožnil sa s obranou žalovanej 2/, že skutočnosť, že podpísala len poslednú prevodku z toho istého dňa znamená, že žalobca nevie preukázať dodanie tovaru, nakoľko pokiaľ prevodka pozostávala z viacerých strán, považoval za postačujúci dôkaz prevzatia tovaru podpis jej poslednej strany, keď aj sama žalovaná 2/ mohla svojou šifrou opatriť každú stranu prevodky, ak to sama považovala za nedostačujúce potvrdenie o prevzatí tovaru na predajňu. Ako ničím nepreukázané posúdil aj tvrdenie žalovanej 2/, že na prevodkách zo dňa 05. 11. 2009, 21. 10. 2009, 16. 09. 2009, 07. 10. 2009, nie je preukázané, že tovar prevzala žalovaná 1/, ktorej podpis sa na prevodkách nachádza, keď opak v spore preukázaný nebol. K námietke žalovanej 2/, že pri uzatvorení dohody o hmotnej zodpovednosti nebola vykonaná inventúra, uviedol, že zistil, že v dohode o hmotnej zodpovednosti uzatvorenej so žalovanou 2/ je síce rukopisom vpísaná poznámka, že pri nástupe do práce nebola vykonaná inventúra, avšak žiadna zo žalovaných nepreukázala, že o jej vykonanie zamestnávateľa žiadala s tým, že žalovaná 2/ rozporne na pojednávaní uviedla, že pri nástupe do pracovného pomeru uzatvorila Dohodu o hmotnej zodpovednosti, nebola však vykonaná inventúra, čo aj uviedla v dohode a považovala to za žiadosť o vykonanie inventúry, a táto bola vykonaná až 19. 06. 2009, avšak na tom istom pojednávaní uviedla, že pri nástupe do prevádzky nežiadala vykonanie inventúry, nakoľko zamestnávateľ má túto povinnosť, teda z dokazovania vyplývalo, že o vykonanie inventúry nežiadala, a preto (s poukazom na § 184 ods. 4 Zákonníka práce) žalované, nakoľko od dohody o hmotnej zodpovednosti neodstúpili, zodpovedajú za schodok zistený najbližšou inventarizáciou. Uviedol, že ďalším predpokladom zodpovednosti je existencia schodku, ktorú preukazuje zamestnávateľ s tým, že inventarizáciou hodnôt zverených na vyúčtovanie za obdobie od 02. 09. 2009 do 06. 11.

2009 bol zistený schodok, ktorého hodnota bola vyčíslená v sume 7. 664, 82 eur, keď inventúra bola vykonaná prepočítaním tovarových zásob a zistený schodok vyplýva z listinných dôkazov predložených žalobcom, a to záznamu z vykonanej inventúry. K námietke žalovanej 2/, že žalobca nepreukázal, čo konkrétne na prevádzke chýbalo, konkrétny zoznam, ktorý mal byť výstupom k vykonanej inventúre uviedol, že toto tvrdenie je v rozpore s vykonaným dokazovaním, nakoľko žalobca predložil nielen zápis z vykonanej inventúry, ale aj z výsluchu žalovaných, Z. C. a aj samotnej žalovanej 2/, vyplynul priebeh inventúry, ktorý zhodnotil ako korektný, keďže sama žalovaná 2/ sa na inventúre zúčastnila, prepočítavala tovar na prevádzke, pričom nepredložila žiaden konkrétny dôkaz, z ktorého by vyplývalo pochybenie zamestnávateľa pri vykonávaní inventúry s tým, že skutočnosť, že v rozhodnom období bola inventúra vykonávaná ako finančná inventúra nepreukazuje nesprávnosť záverov schodku ani jeho výšku. Poukázal na skutočnosť, že z výsluchu samotnej žalovanej 2/, ako aj svedkyne C. vyplynul prakticky zhodne priebeh inventúry, ako aj spôsob zisťovania inventúrneho rozdielu, keď mal rovnako za nepreukázanú obranu žalovanej 2/ o nesprávnej evidencii dodaného tovaru na predajňu, nakoľko zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva nesúlad evidencie tovaru dodaného na prevádzku so skutočným stavom, naopak z výsluchu samotnej žalovanej 2/ aj žalovanej 3/, ako aj Z. C. V. G. vyplynulo, že predavačky kontrolovali tovar dodávaný skutočne, a to príjemkami tovaru, ktoré podpisovali, tieto žalobca predložil, zároveň z dokazovania vyplynulo, že v prípade dodania tovaru navyše, alebo chýbajúceho tovaru sa stav obratom riešil, čo sa vyznačilo na príjemkách a chýbajúci tovar sa na druhý deň dodal alebo sa na príjemke upravilo množstvo, keď zo žiadneho žalovanými označeného listinného dôkazu, ani z výsluchu svedkov, a ani z výpovedí samotnej žalovanej 2/ a žalovanej 3/ a tiež žalovanej 4/ nevyplýva, že by stav dodaného tovaru na príjemkách (vrátane úprav) v konkrétnom prípade nezodpovedal skutočnosti, pričom samotné žalované potvrdili, že žalobca ako zamestnávateľ v prípade nezrovnalostí vykonal obratom nápravu. Uviedol, že skutkové tvrdenie žalovanej 2/, týkajúce sa ďalšieho tovaru, a to cigariet, tabaku, tabakových výrobkov, kde pri každej inventúre údajne vedeli zamestnankyne len spočítať fyzicky stav, ktorý je na predajni, ale nevedeli s čím ho majú porovnať, tiež nebolo ničím preukázané, nakoľko zo žalobcom dodaných prevodiek jednoznačne vyplýva, že i tento tovar bol na predajňu dodávaný a jeho prevzatie zamestnankyne potvrdzovali podpisom na prevodkách. K námietke žalovanej 2/ a 3/, že výsledok inventúry s nimi nebol prerokovaný, uviedol, že ani toto tvrdenie nebolo v konaní preukázané, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalované boli prizvané na prerokovanie inventúry na deň 10. 12. 2009 a tiež pre prípad, že by sa nemohli zúčastniť, mali možnosť si dojednať náhradný termín, pričom skutočnosť, že žalovaná 2/ „nič nepodpísala“ neznamená, že preukázala, že žalobca s ňou výsledok inventúry neprejednal, keď z výsluchov svedkov vyplynulo, že sa prerokovania zúčastnila, avšak odmietla podpísať akýchkoľvek zápis z prerokovania s tým, že žalovaná 3/ sa prerokovania inventúry síce nezúčastnila, ale nepreukázala, že by si dojednala so žalobcom iný konkrétny, jej vyhovujúci termín. K námietke žalovanej 2/, že zamestnávateľ neprejednal náhradu škody v lehote 1 mesiac od kedy ju zistil, ale 4 dni neskôr (§ 191 Zákonníka práce, inventúra bola vykonaná 06. 11. 2009 a prerokovanie sa konalo 10. 12. 2009), súd prvej inštancie uviedol, že nie je pre opodstatnenosť nároku právne významná, má len poriadkový charakter a jej nedodržanie nie je sankcionované. Uviedol, že žalobca v tomto prípade uniesol dôkazné bremeno ohľadne predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaných za vzniknutý schodok, keď preukázal platné uzavretie dohody o hmotnej zodpovednosti s každou so žalovaných, porušenie ich právnej povinnosti tým, že nespĺnili vyúčtovaciu povinnosť a že mu ich protiprávnym konaním vznikla škoda v podobe nevyúčtovaného schodku na zverených hodnotách, keď žalované v priebehu konania ničím nepreukázali, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez ich zavinenia. K procesnej obrane žalovaných, že k tovaru mali prístup aj zákazníci žalobcu uviedol, že to nezabavuje hmotne zodpovedných zamestnancov bez ďalšieho zodpovednosti za vzniknutý schodok s tým, že z predloženej fotodokumentácie vyplýva, že predaj tovaru v predajni žalobcu v G. O. je maloobchodný predaj formou kombinovaného samoobslužného predaja s predajom tovaru cez pult, keď zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že v prípade samoobslužného predaja tovaru nie je možné uplatniť hmotnú zodpovednosť voči zamestnancom, pričom žalované v konaní ničím nepreukázali, že by dôvodom vzniku schodku boli krádeže tovaru na predajni zákazníkmi žalobcu, nepreukázali, že písomne upozornili zamestnávateľa na tvrdené nedostatky v pracovných podmienkach, ktoré by bránili riadnemu hospodáreniu so zverenými hodnotami (§ 183 ods. 1 Zákonníka práce). Uviedol, že mu je z úradnej činnosti známe, že vo veci síce boli podané trestné oznámenia (voči sebe navzájom), avšak tieto boli zastavené (nebolo vznesené obvinenie voči žiadnej osobe). K rozhodnutiu NS SR publikovanom v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. R 12/1976, na ktoré poukázala žalovaná 2/ uviedol, že ho nie je možné aplikovať na súdnu vec v prospech žalovanej 2/, nakoľko nepreukázala, že žiadala, aby žalobca pred uzavretím dohody o hmotnej zodpovednosti odstránil závädy v pracovných podmienkach, na ktoré pracovník upozornil a ani nepreukázala, že takéto ňou tvrdené

závady v pracovných podmienkach uvedené v dohode žalobca do určenej lehoty neodstránil s tým, že na prípadné zbavenie sa zodpovednosti za zistený schodok nepoukazuje žiadny z vykonaných dôkazov a ani iné okolnosti na strane ďalších hmotne zodpovedných zamestnankýň, a nakoľko žalované nepreukázali, že schodok alebo jeho časť zaviniel niektorý zo spoločne zodpovedných zamestnancov, ani sa iným spôsobom nezbavili ani čiastočne zodpovednosti za vzniknutý schodok, sú povinné schodok uhradiť podľa podielu na schodku vypočítaného podľa pomeru priemerných zárobkov jednotlivých zamestnancov, keď zárobok vedúceho a jeho zástupcu sa započítava v dvojnásobnej sume. Uviedol, že mal vykonaným dokazovaním preukázané, že na pracovisku nebola obsadená funkcia vedúceho ani jeho zástupcu, preto s poukazom na § 189 ods. 3 Zákonníka práce priznal žalobcovi náhradu škody voči jednotlivým žalovaným limitovanú výškou priemerného mesačného zárobku každej zo žalovaných a vo zvyšku žalobu zamietol, keď zo mzdových listov žalovanej 1/, žalovanej 2/, žalovanej 3/, žalovanej 4/ a výpočtu priemerného mesačného zárobku predloženého žalobcom vyplýva, že priemerný mesačný zárobok pred vznikom schodku u žalovanej 1/ je 562, 06 eur, a nakoľko si žalobca uplatnil 1. 896, 28 eur, vo zvyšku 1. 334, 22 eur žalobu voči žalovanej 1/ zamietol. Zamietnutie žaloby vo zvyšku voči žalovanej 2/, 3/ odôvodnil vecne tým, že priemerný mesačný zárobok žalovanej 2/ pred vznikom schodku bol 597, 94 eur, avšak žalobca si uplatnil 2. 017, 38 eur, a preto vo zvyšku 1. 419, 44 eur žalobu voči žalovanej 2/ zamietol, rovnako voči žalovanej 3/, ktorej priemerný mesačný zárobok pred vznikom schodku bol 542, 98 eur pri uplatnenom nároku žalobcu v sume 1. 831, 13 eur, nárok v časti o zaplatenie 1. 288, 15 eur žalobu voči žalovanej 3/ zamietol. Priznanie príslušenstva odôvodnil právne ust. § 563, § 517 ods. 1 veta prvá, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a vecne omeškaním žalovaných s plnením peňažného záväzku, nakoľko boli vyzvané na plnenie dňom prerokovania výsledku inventúry dňa 10. 12. 2009, do omeškania s plnením peňažného dlhu sa dostali dňom nasledujúcim, t. j. 11. 12. 2009 (a to bez ohľadu na to, že s výškou dlhu nesúhlasili, s poukazom na § 191 ods. 1 veta druhá Zákonníka práce požadovanú výšku náhrady určuje zamestnávateľ), a preto žalobcovi priznal úrok z omeškania výške 9 %, keď maximálna výška zákonného úroku z omeškania bola v rozhodnom čase 9 %, vychádzajúc zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu 1 % ročne, navýšenej o 8 % ročne. Výrok, ktorým rozhodol o náhrade trov konania odôvodnil právne ust. 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a vecne tým, že nároky žalobcu voči jednotlivým žalovaným sú samostatnými nárokmi, a preto posudzoval úspešnosť žalobcu vo vzťahu k jednotlivým žalovaným. Uviedol, že žalobca si uplatnil voči žalovanej 1/ nárok na zaplatenie 1. 896, 28 eur, úspešný bol v časti o zaplatenie 562, 06 eur, t. j. 29, 64 %, vo zvyšku 1. 334, 22 eur bol neúspešný, t. j. 70, 36 %, vo veci teda bola úspešnejšia žalovaná 1/, ktorej súd priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 40, 72 % (70, 36 - 29, 64), voči žalovanej 2/ si uplatnil nárok na zaplatenie 2. 017, 38 eur, avšak úspešný bol v časti o zaplatenie 597, 94 eur, t. j. 29, 64 %, vo zvyšku 1. 419, 44 eur bol neúspešný, t. j. 70, 36 %, vo veci teda bola úspešnejšia žalovaná 2/, ktorej priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 40, 72 % (70, 36 - 29, 64). Poukázal na skutočnosť, že nakoľko si žalobca voči žalovanej 3/ uplatnil nárok na zaplatenie 1. 831, 13 eur, bol úspešný v časti o zaplatenie 542, 98 eur, t. j. 29, 65 %, vo zvyšku 1. 288, 15 eur úspešný nebol, t. j. 70, 35 %, vo veci teda bola úspešnejšia žalovaná 3/, ktorej priznal voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 40, 70 % (70, 35 - 29, 65) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku 2/ a 6/ podala žalovaná 2/ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C. s. p.) a navrhla rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Namietla, že súd prvej inštancie v rozpore s kogentným ustanovením § 172 ods. 7 O. s. p. vydal platobný rozkaz zo dňa 20. 06. 2011, č. k. 16Ro/853/2011 (spisová značka, pozn. odvolacieho súdu), nakoľko ho vydal v rozpore s ustanoveniami hmotného práva, a to § 189 Zákonníka práce, účinného k 20. 06. 2011, pričom svojim protiprávnym procesným postupom akceptoval návrh žalobcu v celom rozsahu, a to zjavne nezákonne požadované uhradenie sumy 7. 664, 82 eur s príslušenstvom, i keď nemal deň vzniku nároku na úroky omeškania žalobcom preukázaný a v rozpore ust. § 91 ods. 1 O. s. p. a s poukazom na § 189 Zákonníka práce vzniklo nútené pasívne nerozlučné spoločenstvo, v ktorom úkony jedného účastníka

zaväzovali aj ostatných účastníkov (rozsudok NS SR, sp. zn. 5 Cdo 51/2009, R 24/1998), čím došlo k hrubému porušeniu jej procesných práv, nakoľko zákonným spôsobom súdu prvej inštancie by k vydaniu platobného rozkazu dôjsť nemohlo. Uviedla, že na nezákonný procesný postup o časti žaloby, ktorá bola v priamom rozpore s hmotným právom, nadväzovalo hradenie súdnych trov a trov právneho zastúpenia za podanie odporu proti platobnému rozkazu a zložitost' preukazovania exkulpáčnych dôvodov, nakoľko k schodku na zverených hodnotách malo podľa tvrdenia žalobcu dôjsť už v roku 2009. Poukázala na skutočnosť, že žalobca následne dňa 04. 03. 2015 podal návrh na zmenu petitu žaloby tak, že ju žiadal zaviazat' zaplatiť sumu 2. 017, 38 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne o sumy (zrejme zo sumy, pozn. odvolacieho súdu) 2. 017, 38 eur od 11. 11. 2009 do zaplataenia a nároky voči žalovaným 1/, 3/ a 4/ si uplatnil samostatne s tým, že zmena žaloby bola povolená uznesením súdu zo dňa 29. 10. 2015, č. k. 4C/15/2012 (spisová značka, pozn. odvolacieho súdu), čím si sice uplatnil voči žalovaným samostatné nároky vyplývajúce z ich priemerných mesačných zárobkov, no v rozpore s ust. 189 ods. 3 Zákonníka práce účinného k 06. 11. 2009, čo namietala v podaní zo dňa 01. 06. 2016. Namietla, že uvedeným procesným postupom sa snažil súd prvej inštancie konvalidovat' nezákonné nerozlučné spoločenstvo na ich strane, založené vydaním platobného rozkazu na samostatné pasívne spoločenstvo, v ktorom majú žalované odlišné procesné postavenie, ako mali do pripustenia zmeny žaloby, čím jej súd prvej inštancie znemožnil, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietla, že sa súd prvej inštancie uspokojil iba s matematickým prepočtom (bod 21 napadnutého rozsudku) inventúry, pričom samotné uvedenie čísla 48. 320, 59 eur (počiatočný stav inventúry) len s odkazom na koncový stav inventúry z 02. 09. 2009 nie je možné považovat' za dôkaz o prevzatí tovaru v hodnote 48. 320, 59 eur žalovanými, nakoľko zamestnávateľ je povinný preukázat', že tovar skutočne prevzali spoločne zodpovedné zamestnankyne, a to vlastným podpisom na dodacom liste, alebo prevodke, pričom žalobca nepredložil k hodnote 48. 320, 59 eur žiadny dôkaz o prevzatí ani o tom, že to skutočne vyplýva zo záverov predchádzajúcej inventúry. Uviedla, že zrátaním všetkých kladných cien s DPH na prevodkách predložených žalobcom od 03. 09. 2009 do 06. 11. 2009 a odrátaním záporných položiek cien s DPH na prevodkách, ktoré sú dobropismi vychádza výsledok 153. 336, 68 eur, pričom prevodka č. 091397 zo dňa 14. 09. 2009 obsahuje zápornú položku - 528, 41 eur, prevodka č. 091484 zo dňa 29. 09. 2009 obsahuje zápornú položku - 805,89 eur a poznámku „precenenie, chyba“, prevodka č. 091488 zo dňa 29. 09. 2009 obsahuje zápornú položku - 172, 11 eur, prevodka 091486 zo dňa 29. 09. 2009 obsahuje zápornú položku - 937, 30 eur, prevodka č. 091576 zo dňa 12. 10. 2009 obsahuje zápornú položku - 36 eur, prevodka č. 091590 zo dňa 13. 10. 2009 obsahuje zápornú položku - 1. 410, 59 eur, prevodka č. 091601 zo dňa 14. 10. 2009 obsahuje zápornú položku - 2. 728, 86 eur, prevodka č. 091641 zo dňa 20. 10. 2009 obsahuje zápornú položku - 3. 212, 41 eur s tým, že všetky mínusové hodnoty spolu vo výške 9. 831, 57 eur bolo treba odrátat' od kladných, pričom o uvedených prevodkách sa možno len domnievat', že išlo o hodnoty tovaru, ktorý nebol dodaný na prevádzku G., alebo bol vrátený, nakoľko sa žalobca k nim nevyjadril. Namietla, že prevodky na ktorých absentuje podpis preberajúceho pracovníka nemožno považovat' za dôkaz o prevzatí hodnoty určenej na vyúčtovanie spoločne hmotne zodpovednou pracovníčkou a je na ťarchu žalobcu, že si systémovými opatreniami nezabezpečil riadne preberanie tovaru svojimi zamestnancami - žalovanými. Poukázala na skutočnosť, že na prevodke č. 091485 zo dňa 29. 09. 2009 s uvedenou cenou s DPH vo výške 805, 89 eur nie je podpis svedčiaci o prevzatí, ale je tam uvedená poznámka „chyba oprava“, na prevodke 0914867 zo dňa 29. 09. 2009 s uvedenou cenou s DPH vo výške 787, 08 eur absentuje podpis preberajúceho pracovníka, na prevodke XXXXXX zo dňa 10. 10. 2009 s uvedenou cenou s DPH vo výške 5. 135, 88 eur absentuje podpis preberajúceho pracovníka s tým, že spolu sú sumy vo výške 6. 728, 85 eur. Namietla tvrdenie súdu prvej inštancie v ods. 21 odôvodnenia rozsudku, že žalované prevzali v období od 02. 09. 2009 do 06. 11. 2009 noviny v hodnote 19. 533, 77 eur, dodaný doplnkový tovar v hodnote 157. 876, 49 eur spolu v hodnote 225. 790, 85 eur, keďže z doložených dokladov žalobcom do spisu v podobe podpísaných prevodiiek za obdobie od 02. 09. 2009 do 06. 11. 2009 vyplýva, že spoločne hmotne zodpovedné pracovníčky prevzali tovar v hodnote len 146. 607, 83 eur s tým, že žalobca svoje tvrdenia o prevzatí novín a remitende nepreukázal vôbec žiadnym dôkazom a rovnako v spise absentuje akýkoľvek dôkaz o výške odvedenej tržby žalovanými vo výške 169. 995, 19 eur, keď je možné predpokladať, že bola odvedená aj v inej výške. Uviedla, že z výpovedí svedkov vyplýva, že tržby preberal nestotožnený vodič bez toho, že by podpisom potvrdil prevzatie konkrétnej finančnej čiastky. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že nemal v konaní preukázané, že k zvereným hodnotám mali v rozhodnom období prístup pred vznikom schodku brigádničky G. V. U., ktoré nastúpili do zamestnania dňa 16. 11. 2009 uviedla, že pozornosti súdu prvej inštancie zrejme ušlo, že obe pracovníčky nastúpili do zamestnania 06. 11. 2009 a nie 16. 09. 2009 a pred tým sa už týždeň zaučili v predajni, keď uvedené vyplýva z vyjadrenia svedkyne W. G., konateľky žalobcu na pojednávaní dňa 19. 09. 2016 s tým, že sa v čase pred 06. 11.

2009 zaúčali v pobočke žalobcu v G., disponovali s tovarom a finančnými hodnotami bez toho, aby mali uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti so zamestnávateľom - žalobcom a zúčastnili sa aj inventúry dňa 06. 11. 2009 a ak by mali uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti boli by taktiež žalované na náhradu škody. Uviedla, že svoje tvrdenie o tom, že za pracovníčky počas PN či dovolenky v rozhodnom období zastupovala na predajni V. C., ktorá zároveň vykonávala funkciu inventúrníčky, a ktoré súd prvej inštancie považoval za nepreukázané, nemala možnosť preukázať inak, ako len svedeckou výpoveďou, nakoľko knihou dochádzky a výkazom odpracovaných hodín v mesiacoch disponuje len žalobca, avšak prvoinštančný súd svedeckú výpoveď nezohľadnil ako dôkaz a poukázala na R 40/1971, podľa ktorého sa za exkulpačný dôvod považuje a zamestnanec sa zbaví zodpovednosti za schodok, ak sa preukáže, že v dôsledku úmyselného konania tretích osôb, prípadne zanedbaním povinnosti zo strany zamestnávateľa, sa mu znemožnilo so zverenými hodnotami hospodáriť. Uviedla, že konanie žalobcu, tým že umožnil, aby sa O. G. V. R. U. zaúčali v predajni žalobcu S. G. O. v období pred vykonanou inventúrou a disponovali tovarom a finančnými prostriedkami, taktiež preberanie tržby vodičom, bez toho, aby mali podpísanú dohodu o hmotnej zodpovednosti znemožnil žalovaným riadne disponovať zverenými hodnotami súd prvej inštancie nepovažoval za exkulpačný dôvod, ale len za dôvod na jej odstúpenie od dohody o hmotnej zodpovednosti. Uviedla, že súd prvej inštancie nesprávne považoval za preukázané žalobcom, prevzatie tovaru žalovanými v rozhodnom období v hodnote 225. 790, 85 eur, i keď v spise absentujú akékoľvek dôkazy o prevzatí novin, remitende, vstupnej inventúre a v predložených dokladoch sú značné nezrovnalosti. Namietla aj výrok, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania tak, že jej priznal náhradu vo výške 40, 72 %, nakoľko jej úspech v konaní predstavoval 92, 2 % a pre žalobcu úspech vo veci 7, 8 %.

3.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej 2/ uviedol, že navrhuje rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %. Poukázal na skutočnosť, že žalovaná 2/ uzatvorila s ním ako zamestnávateľom pracovnú zmluvu a zároveň aj dohodu o hmotnej zodpovednosti už dňa 27. 05. 2009, keď tento dátum predchádza rozhodnému dátumu, od ktorého sa začala inventarizácia (t. j. 02. 09. 2009) o viac ako 3 mesiace, pričom v tomto období mala ako zamestnankyňa dostatok času na oboznámenie sa s bežnou praxou zamestnávateľa, týkajúcou sa dopĺňania, evidencie, výdaja a ochrany tovaru, ako aj spôsobu odovzdávania tržieb a zároveň bola oboznámená s postupmi a možnosťami ochrany zverených hodnôt ich uzamknutím v prevádzke s tým, že je neprípustné a v rozpore s povahou samoobslužného predaja, aby tovar vyložený v regáloch bol osobitne zabezpečený proti kontaktu s tretími osobami, teda zákazníkmi takejto samoobslužnej predajne, keďže všetky samoobslužné predajne, resp. predajne s kombinovaným typom predaja (samoobsluha + obsluha predavačom) sú voľne otvorené voči zákazníkovi, ktorí prezeraním (t. j. priamym kontaktom) tovaru zisťujú jeho stav, kvalitu, obsah, výrobcu, dátum spotreby a pod., preto uvedené tvrdenie o údajnom „nezabezpečení“ zo strany zamestnávateľa je neprípustné. Namietol, že žalovaná 2/ žiadnym spôsobom nepreukázala, že by jej výlučná dispozícia so zverenými hodnotami bola narušená, či prípadne vplyvom porušenia povinností zamestnávateľa obmedzená, keď za limitáciu výlučnej dispozície so zverenými hodnotami nemožno považovať možnosť nakladania so zverenými hodnotami osobami (kolegyňami), ktoré mali spoločne so žalovanou 2/ uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti vzťahujúcu sa na totožnú prevádzku s tým, že v tejto súvislosti poukázala na údajný prístup O. G. V. R. U. v presne nezistenom období do 06. 11. 2009 k tovaru a finančným hodnotám bez toho, aby mali uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti, avšak ako vyplýva z výpovede Z. W. G., obe nastúpili do práce až 16. 11. 2009 a od tohto dňa mali aj uzatvorené dohody o hmotnej zodpovednosti. Uviedol, že ku dňu vykonania inventúry, teda ku dňu 06. 11. 2009, boli G. V. U. prítomné na inventarizácii z dôvodu splnenia si zákonnej povinnosti zamestnávateľa o vykonaní inventúry pred uzatvorením dohôd o hmotnej zodpovednosti a prebratí počiatočného stavu zverených hodnôt s tým, že pri výkone inventúry boli vždy prítomné minimálne 3 predavačky okrem inventúrníčky V. C., ktorá vykonávala spravidla iba zápis hodnôt podľa stavu, ktorý napočítala zamestnankyňa danej predajne (teda predavačka), preto ona sama nedokázala ovplyvniť rozdiel v skutočnom stave zverených hodnôt, a pokiaľ aj boli podľa tvrdenia žalovanej 2/ v prevádzke a pri inventúre prítomné G. V. U., prítomnosť ostávajúcich dvoch až troch zamestnankýň je dostatočnou zárukou k tomu, že zverené hodnoty boli aj v prítomnosti dvoch nových zamestnankýň plnohodnotne chránené, keďže tieto sa do práce zaúčali takpovediac "pod dozorom", teda pod dohľadom služobne staršej zamestnankyne, ktorá vždy zaúčala jednu novú zamestnankyňu, za ktorú aj "zodpovedala". Poukázal na skutočnosť, že R. U. pritom zaúčala podľa ich zhodných tvrdení (preukázaných v konaní na OS Malacky, sp. zn. 6C/131/2011)

práve žalovaná 2/ a žiadna iná tretia osoba nemala k zvereným hodnotám prístup s tým, že ani v iných konaniach, vedených proti žalovanej 2/ na OS Malacky (6C/799/2010 a 6C/131/2011) bolo jednoznačne preukázané (a potvrdila to i žalovaná 2/), že žiadne iné osoby nemali prístup ani do skladu, aby do priestoru za pult a rovnako aj jeho šofér, ktorý v prevádzke preberal tržby, vždy potvrdil svojím podpisom prevzatie tržby. Uviedol, že Zákonník práce vo vzťahu k zodpovednostnému vzťahu zamestnanca, založeného uzatvorením dohody o hmotnej zodpovednosti, umožňuje veľmi jasne a absolútne jednoducho možnosť jednostranným právny úkonom kedykoľvek spôsobiť jeho zánik, a to púhym jednostranným odstúpením od uzatvorenej dohody, čo však ani jedna zo žalovaných nevyužila a od uzavretej dohody o hmotnej zodpovednosti žiadna zo žalovaných, žalovaná 2/ nevynímajúc, neodstúpila, pričom ani (ako ani žiadna iná zo žalovaných) sa žiadnym písomným podaním nedomáhala ani odstránenia nedostatkov v pracovných podmienkach, ktoré by jej bránili v riadnom hospodárení so zverenými hodnotami, dokonca nebola preukázaná ani skutočnosť, že by na akékoľvek nedostatky v pracovných podmienkach poukazovala aspoň ústnou sťažnosťou voči zamestnávateľovi, a preto sa javí, že všetky nedostatky, ktoré žalovaná 2/ ako v konaní pred prvostupňovým súdom (od 01. 07. 2016 ide o súd prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu), tak aj v odvolaní uvádza, boli z jej strany vznesené až v priebehu konania, teda účelovo až po tom, ako sa zamestnávateľ so svojim nárokom obrátil na súd, a to i napriek tomu, že pracovný pomer žalovaných (s výnimkou žalovanej 4/, s ktorou bol spor uzavretý formou mimosúdnej dohody) trval ešte niekoľko ďalších mesiacov po konaní inventúry, teda po tom, čo bol zo strany zamestnávateľa zistený schodok na zverených hodnotách. K námietke žalovanej 2/ v odvolaní, že hodnota 48. 320, 59 eur ako počiatočný stav pri inventúre nebola žiadnym spôsobom preukázaná ako hodnota prevzatá z výsledkov poslednej inventúry a taktiež ani nebol predložený dôkaz o tom, že by v tejto hodnote žalované tovar prevzali žalobca uviedol, že uvedená hodnota, ako vyplýva i z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, bola prevzatá z poslednej inventúry vykonanej dňa 19. 06. 2009, ktorej sa žalovaná 2/ osobne zúčastnila, keďže v uvedenom čase už bola uňho zamestnaná a rovnako mala aj podpísanú dohodu o hmotnej zodpovednosti s tým, že nikdy počas trvania pracovného pomeru a ani následne po jeho skončení, žalovaná 2/ a ani žiadna iná zamestnankyňa správnosť ani jednej z inventúr, konaných v dňoch 19. 06. 2009, 02. 09. 2009 ani 06. 11. 2009 nenamietali, a to až do momentu, kedy sa dozvedeli o súdnom konaní na jeho návrh. K tvrdeniu žalovanej 2/ namietajúcej, že počiatočný stav inventúry zo dňa 06. 11. 2009 vo výške 48. 320, 59 eur bol iba odkazom na koncový stav inventúry zo dňa 02. 09. 2009 a nie je možné ho považovať za dôkaz o prevzatí tovaru v uvedenej výške, nakoľko zamestnávateľ nepredložil žiadny dôkaz o prevzatí hodnôt, ani o tom, že skutočne vychádzajú zo záverov predchádzajúcej inventúry, žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že inventúra zo dňa 02. 09. 2009 bola vykonaná za obdobie od 19. 06. 2009 do 02. 09. 2009 a z inventúrnych záznamov jednoznačne vyplýva, že sa jej osobne zúčastnili všetky žalované s tým, že konečný stav inventúry predstavoval stav v súhrne vo výške 48. 320, 59 eur, tak ako je uvedený a podpismi všetkých štyroch žalovaných odsúhlasený v písomnostiach "Inventúra za mesiac: 02. 09. 09" a "Zostatok tovaru a tlače na stánku - Inventúrny súpis ku dňu 02. 09. 09". Poukázal na skutočnosť, že konečný zostatok inventúry je teda podpísaný aj žalovanou 2/, pričom uvedená inventúra nebola žiadnym spôsobom (postup pri výkone inventúry, príp. nesprávnosť jednotlivých údajov) zo strany žalovaných až do podania žaloby na súd napadnutá a výsledok inventúry, konanej dňa 19. 06. 2009 ani jedna zo žalovaných nikdy žiadnym spôsobom nespochybnila zrejme z dôvodu, že bol zistený schodok na zverených hodnotách vo výške "len „238, 43 eur“, ktorý od zamestnankyň (žalovaných) nevymáhal, z dôvodu ktorého je vyjadrenie žalovanej 2/ o skutočnosti, že počiatočný stav inventúry vo výške 48. 320, 59 eur je nesprávny, resp. vychádza z dôkazne nepodložených údajov, za nesprávne a s prihliadnutím na fakt, že sa uvedenej inventúry osobne zúčastnila aj za zavádzajúci súd a možno ho považovať len za účelovú a ničím nepodloženú jej obranu. Uviedol, že možno poukázať na fakt, že žalované 1/ a 3/ proti rozsudku odvolanie nepodali a žalovaná 4/ uzatvorila s ním dohodu o urovaní, čím jednoznačne vyjadrili svoj postoj k správnosti nielen vykonanej inventúry, ale aj k jeho účtovnej evidencii. K námietke žalovanej 2/, že pri prevodkách číslo 091485 zo dňa 29. 09. 2009, číslo 091487 zo dňa 29. 09. 2009 a číslo 091640 zo dňa 20. 10. 2009 absentuje podpis preberajúceho pracovníka, pričom sa odvoláva na jeho dôkaznú povinnosť, že má preukázať, že tovar uvedený na prevodkách bol aj skutočne dodaný, žalobca uviedol, že prevodka č. 091484 zo dňa 29. 09. 2009 je stornom prevodky č. 091485 zo dňa 29. 09. 2009, preto pri oboch je uvedené „chyba - oprava“, prevodka č. 091486 zo dňa 29. 09. 2009 je storno prevodky č. 091487 zo dňa 29. 09. 2009, keď tovar bol označený ako vrátený z prevádzky, avšak už precenený na vyššie sumy, a odpočtová položka vo výške 937, 20 eur bola o 150, 10 eur nižšia ako príjmová, teda v tomto prípade išlo o pokles hodnôt konečného stavu vyúčtovania, a preto nebola ani prevodka opatrená podpisom, keďže išlo o vzájomne sa stornujúce prevodky, preto nedošlo ani k reálnemu príjmu ani k reálnemu výdaju tovaru: Prevodka č. 091397 zo dňa 14. 09. 2009 na mínusovú

sumu, t. j. - 528, 40 eur, č. 091488 zo dňa 29. 09. 2009 na minusovú sumu, t. j. - 172, 20 eur, č. 091576 zo dňa 12. 10. 2009 na minusovú sumu, t. j. - 36, 50 eur, č. 091590 zo dňa 13. 10. 2009 na minusovú sumu, t. j. - 1. 410, 50 eur, č. 091601 zo dňa 14. 10. 2009 na minusovú sumu, t. j. - 2. 728, 90 eur, č. 091641 zo dňa 20. 10. 2009 na minusovú sumu, t. j. - 3. 212, 50 eur, keď vo všetkých uvedených prevodkách došlo k vráteniu tabakových výrobkov, keďže došlo k zmene cien tabakových výrobkov z dôvodu zmeny sadzby spotrebnej dane na tabakové výrobky, nakoľko uvedené tabakové výrobky boli nahradené novými, ktorých cena je už v zodpovedajúcich prevodkách dodaná so zvýšenou cenou, keď jedinou výnimkou je prevodka č. 091576 zo dňa 12. 10. 2009, v ktorej prišlo k vráteniu diaľničnej známky na motorové vozidlá do 3,5 tony, a to z dôvodu, že ku dňu 12. 10. je ročná diaľničná známka s prihliadnutím na efektivitu jej kúpy už reálne nepredajná, avšak i táto položka bola účtovne odpočítaná od stavu hodnôt a tovaru na jeho predajnom mieste. Uviedol, že tvrdenie žalovanej 2/, že o tovare v minusových prevodkách je možné sa len domnievať, či bol na prevádzku aj reálne dodaný, je preto nepravdivé, nakoľko išlo o skutočne odobratý tovar, ktorý bol riadne odrátaný zo stavov na prevádzke a následne nahradený novým tovarom, prípadne tovarom s novou cenou, ktorý bol na prevádzku riadne dodaný a v zmysle príslušných prevodiek aj podpísaný preberajúcou zamestnankyňou. Poukázal na skutočnosť, že skutočný stav dodaného tovaru nebol zo strany zamestnankyň (žalovaných) potvrdzovaný len signáciou na prevodke, nakoľko skutočný pohyb tovaru, ktorý je vyznačený v prevodkách, prechádzal dodatočnou kontrolou, a to jeho samotnými zamestnankyňami, teda žalovanými 1/ až 4/. Uviedol, že vždy jedenkrát v týždni zamestnávateľ do predajne dodal prehľadnú tabuľku, v ktorej bol obsiahnutý komplexný pohyb tovaru dodaného do prevádzky za celý týždeň, pričom zamestnankyne prevádzky mali pritom zamestnávateľom uloženú povinnosť skontrolovať a porovnať stav uvedený v prehľadnej tabuľke so skutočným stavom na prevádzke, odrážajúcim sa práve v predložených prevodkách, pričom rovnako aj z dôvodu prevzatia zodpovednosti za zverené hodnoty na základe dohody o hmotnej zodpovednosti zo strany zamestnankyň (žalovaných) je kontrola príjmu a výdaja zverených hodnôt nevyhnutne potrebná a je v prvom rade v záujme zamestnancov, aby ju vykonávali a riadne zaznamenávali, a to práve za účelom včasného odstránenia prípadných evidenčných chýb alebo nezrovnalostí v dodávkach tovaru.

4.

Žalovaná 2/ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu uviedla, že odvolacie dôvody odôvodnila dostatočne, pričom žalobca sa k niektorým z nich vôbec nevyjadril a jeho vyjadrenia sú len okrajové a všeobecné. Uviedla, že trvá na svojich vyjadreniach, že so zverenými hodnotami, jej aj ostatným žalovaným disponovali tretie osoby, ktoré nemali uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti, čo je najzávažnejším exkulpačným dôvodom na to, aby neniesla zodpovednosť za prípadný schodok. Poukázala na skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal, aké množstvo finančných prostriedkov za predaný tovar odovzdali vodičovi súdu neznámej totožnosti a koľko odovzdal vodič žalobcovi, teda absentuje akýkoľvek dôkaz o vyúčtovaní zverených hodnôt.

5.

Žalobca, ktorého právnej zástupkyňi bolo dané vyjadrenie žalovanej 2/ doručené dňa 13. 07. 2018, sa k nemu nevyjadril.

6.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 22. augusta 2019 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

7.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9.

Odvolačný súd rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

10.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadnúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe žalobcu uplatnenej voči žalovanej 2/ čiastočne vyhovel.

12.

Odvolačný súd k odvolacej námietke žalovanej 2/, že rozhodnutie v napadnutom rozsahu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

13.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým nároku žalobcu uplatneného voči žalovanej 2/ čiastočne vyhovel, keď dospel k záveru, žalovaná 2/ ako zamestnanec žalobcu zodpovedá za schodok, ktorý bol zistený za inventarizačné obdobie od 02. 09. 2009 do 06. 11. 2009 pri inventúre zásob na prevádzke, na ktorej bola žalovaná 2/ zamestnaná.

14.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná 2/ v rozsahu 597, 94 eur s príslušenstvom zodpovedá za schodok, ktorý vznikol a bol zistený inventúrou na prevádzke v obchodnom dome G. S. O. dňa 06. 11. 2009, a zároveň s jeho absolútne správnym právnym záverom, že žalovaná 2/ nepreukázala právne relevantným spôsobom dôvody svojej procesnej obrany, t. j. neuniesla bremeno tvrdenia a dôkazu, že za vzniknutý schodok nezodpovedá.

15.

Predpokladom zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, ktoré je povinný vyúčtovať, je uzavretie platnej dohody o hmotnej zodpovednosti. Za schodok sa považuje rozdiel medzi skutočným stavom zverených hodnôt, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, a medzi údajmi v účtovnej evidencii, o ktorý je skutočný stav nižší než účtovný stav. Zodpovednosť zamestnanca za schodok na zverených hodnotách, ktoré je povinný vyúčtovať je založená na princípe zavinenia zamestnanca; zamestnávateľ nie je povinný preukazovať, že zamestnanec zavinil schodok. Povinnosťou zamestnávateľa je preukázať, že bola uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti a že vznikol schodok. Zamestnanec, ak sa chce zbaviť zodpovednosti za schodok, je povinný preukázať, že schodok alebo jeho časť nezavinil. Dôvody zbavenia sa zodpovednosti za schodok môžu byť rôzne. Zamestnanec sa môže zbaviť zodpovednosti celkom alebo sčasti vtedy, ak preukáže, že schodok vznikol zavinením iných osôb, že vznikol v dôsledku udalosti, ktorú nikto nezapríčinil, že vznikol tým, že mu zamestnávateľ nevytvoril primerané podmienky a pod.

16.

Základnou právnou charakteristikou schodku je, že chýba hodnota, ktorú je zamestnanec povinný vyúčtovať a zamestnanec má možnosť sa zbaviť zodpovednosti celkom alebo sčasti, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia (§ 182 ods. 3 Zákonníka práce). Schodok na zverených hodnotách, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, ako jeden z predpokladov zodpovednosti podľa § 176 ods. 1 Zákonníka práce, predstavuje rozdiel medzi skutočným stavom zverených hodnôt, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať a medzi údajmi účtovnej evidencie, o ktorý je skutočný stav nižší než účtovný stav, nevynímajúc ani schodky na finančných prostriedkoch. Za schodok sa teda považuje objektívne zistený rozdiel na hodnotách zverených na vyúčtovanie, ktorý sa najčastejšie zisťuje fyzickou inventúrou.

17.

Konštrukcia osobitnej zodpovednosti podľa § 176 ods. 1 Zákonníka práce je založená na tom, že zamestnanec, s ktorým bola uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti, nevyúčtoval hodnoty mu zverené na základe tejto dohody, hoci ich bol povinný vyúčtovať, takže vznikol schodok. Je to zodpovednosť za predpokladané zavinenie, spočívajúce v tom, že zamestnanec nesplnil povinnosť vyúčtovať zverené hodnoty. Charakteristickým znakom zverených hodnôt, ktoré je zamestnanec povinný vyúčtovať, je ich určenie na obeh alebo obrat po celú dobu, po ktorú sú mu zverené. Schodok pritom predstavuje účtovný rozdiel medzi celkovou hodnotou vecí riadne zverených a zúčtovaných na jednej strane a medzi hodnotou vecí jednak zistených a jednak vyúčtovaných. Tento rozdiel sa zisťuje za určité obdobie, začínajúce prevzatím zverených hodnôt a končiace vyúčtovaním, počas ktorého zverené hodnoty podliehajú zmenám, ktoré sa musia premietnuť do konečného vyúčtovania. Hmotne zodpovedný zamestnanec musí mať počas tohto obdobia vo svojej dispozícii tieto hodnoty, ktoré podľa dokladov nevydal, t. j. kedykoľvek preukázať účtovnými dokladmi, že v čase vyúčtovania sa u neho nachádzajú, prípadne že sa u neho nachádza ich peňažná hodnota. Zamestnanec teda musí zachovať bilančnú rovnováhu jemu zverených hodnôt.

18.

Zamestnanec sa môže svojej zodpovednosti za schodok zbaviť, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia. Dôvody zbavenia sa zodpovednosti za schodok môžu byť rôzne. V praxi najčastejším takýmto dôvodom býva skutočnosť, že zamestnávateľ nevytvoril zamestnancovi vhodné pracovné podmienky, ktoré by mu umožňovali riadne sa starať o zverené predmety, resp. hodnoty.

19.

Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalovaná 2/ v priebehu prvoinštančného konania právne relevantným spôsobom nepreukázala, že žalobca porušil svoje povinnosti ako zamestnávateľ vytvoriť svojim zamestnancom také pracovné podmienky, aby ku škode na zverených hodnotách nedochádzalo, keď ako správne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku žalovaná 2/ (a ani žalované 1, 3/ a 4/, ktoré však odvolanie proti rozsudku nepodali) žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázala akýkoľvek iný dôvod vzniku schodku, ako zanedbanie jej pracovných povinností vyplývajúcich z platne uzavretej Dohody o hmotnej zodpovednosti, keďže v konaní pred súdom prvej

inštancie bolo nesporné, že ani jedna žalovaná nikdy svojho zamestnávateľa písomne a ani ústne neupozornila na až v súdnom konaní tvrdené nedostatky v pracovných podmienkach, ktoré by im, resp. žalovanej 2/ bránili so zverenými hodnotami riadne hospodáriť.

20.

Odvolaací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovanej 2/, že súd prvej inštancie jej svojim nezákonným procesným postupom znemožnil v konaní uplatňovať jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie v rozpore s ust. § 172 ods. 7 O. s. p. vo veci rozhodol platobným rozkazom (zo dňa 20. júna 2011, č. k.16Ro/8532011 - 22), nakoľko z daného zákonného ustanovenia vyplýva, že v prípade, ak s rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami (skutkovej podstaty) právna úprava spája vznik, zmenu alebo zánik iba časti uplatnených nárokov a uplatnené nároky majú oporu v platnej právnej úprave iba čiastočne, môže súd pri splnení ďalších predpokladov vydať aj taký platobný rozkaz, ktorým uloží žalovaným zaplatenie peňažnej sumy uplatnenej pôvodným návrhom, z dôvodu ktorého je námietka žalovanej 2/ právne bezvýznamná. Je nutné dodať, že žalobca si svoj nárok v konaní uplatnil titulom schodku voči hmotne zodpovedným zamestnancom, takže jeho skutkové tvrdenia, ktorými žalobu odôvodnil jednoznačne oporu v hmotnom práve mali, a nakoľko v dôsledku podania odporu proti platobnému rozkazu žalovanými 2/ a 4/ došlo k jeho zrušeniu, nemohlo ani dôjsť k porušeniu žiadneho procesného práva žalovanej 2/ v konaní.

21.

Odvolaací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., a nakoľko žalovaná 2/ v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd tento rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

22.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).